

Indsigt og theoretisk Kundskab, som kun et langt og omhyggeligt Studium af fremmede Landes Sølvgivning er istand til at give. Ikke desto mindre er der dog nogle Sider af Sagen, man kan omtale, uden at man derfor sætter Foden paa altfor farlig Grund. Den Forhandling, der har været ført i England angaaende denne Sag, har jeg fra første Begyndelse af fulgt med en høj Grad af Opmærksomhed. Jeg deler den Ansættelse, der er udtalt fra forskjellige Sider, at den Mand, der har stillet sig i Spidsen for Bevægelsen, Mr. Plimsoll, Parlamentsmedlem for Derby, har været en Enthusiast, som paa mange Maader har ladet sig føre videre, end Forholdenes Nødvendighed egentlig kræver. Det er sandt, at det har været Tilfældet, men det Samme turde have været Tilfældet med de fleste af dem, der navnlig i England have stillet sig i Spidsen for store humane Foretagender. Jeg tvivler ikke om, at f. Ex Mr. Wilberforce, da han satte sig i Spidsen for Slaveriets Ophævelse, er bleven erklæret for og i mange Henseender har været en Enthusiast, som stød ud over Maalet, og som stræbte efter rent theoretiske Deer, uden at gjøre sig klar, hvilke Indrømmelser han skyldte de praktiske Forhold. Men det er kun den Art Folk, der med fuld Begejstring og Tro paa deres Sag kaste sig i Ilden, som ere istand til at udrette noget stort, og vist er det, at om end denne Mand paa den ene Side har været ensidig, hidsig, Enthusiast, overspændt, har han paa den anden Side ved sit ihærdige og utrættelige Arbejde bragt en Sag frem, som ellers kunde have ligget i lang Tid, uden at der skete noget for den. — Det er ikke Tilfældet, som det blev omtalt her, at det skulde se ud, som om man i England nu var i Færd med at vige tilbage fra, hvad der var gjort under Indtrykket af Plimsolls Agitation; tværtimod! Erfaringen har vel der som andetsteds lært Et og Andet, som maa rettes, og navnlig har der været visse Sider af Eilsynet, som det var nødvendigt at bringe ind i et andet Spor; men isørigt er det saa langt fra, at Bevægelsen nu skulde være i Tilbagegang, eller at der skulde være kommet nogen Reaktion ind i Stemningen for den hele Reform, at man tværtimod er isærd med at gaa videre frem paa denne Bane, og at forskjellige Foranstaltninger, som netop herhjemme ere blevne udførelse som saa ødeleggende for Skibsarten, have stor Udsigt til at blive praktisk gennemførte i den nærmeste Tid i England. Et Exempel i den Retning er, hvad der vedrører Indladningen af Kornlasten. I den Henseende indskrænker vort Lovforslag sig til en ganske almindelig Bemærkning om, at Korn og lignende Ting, som kunne forskyde sig, skulle være indladede paa en betryggende Maade. I England er der for Dieblisset en stærk og gennemgaaende Agitation reist, ikke alene af Skipperne, men tillige af Dampskibeiere og navnlig

saadanne Dampskibeiere, som ere deres egne Ansvarandrer, for et Forsat om, at al Kornladning, som indkommer til og udgaar fra engelske Havne, skal være i Sække, og det er blevet foreskrevet fra disse Sider, hvor man dog ikke har nogen Grund til at antage, at der skulde være Blindhed for egne Interesser, at, naar det kom til Stykket, var denne Foranstaltning i ingen Henseende befoielig, idet nemlig de Sække, som bruges, ville kunne være i meget lang Tid og ofte ville kunne sælges paa Ankomststedet endog saa til en højere Pris end den, de vare indkøbte for, og at det eneste Spørgsmaal, der virkelig vil kunne siges at komme i Betragtning derved, var dette, om ikke Korn og flige Varer i Sække vilde optage en forholdsvis stor Plads i Skibet. Herom har der været ført en Debat i de sidste Maanedere, en Debat, som har svinget frem og tilbage, og om hvilken det ikke er let for Fremmede at sige, hvad der har været den egentlig afgjørende Mening, men hvori det dog er blevet fremsført, at, dersom Ladningen i det Væsentlige blev pakket i Sække, men der forøvrigt blev styrket løst Korn imellem disse, som saa ikke kunde forskyde sig, vilde Fordelen være naaet, uden at man var udsat for nogen af Manglerne, og navnlig vilde man være beskyttet mod det, som i saa stort Forhold medfører, at Skibe ikke kunne manøvrere i Storm, men blive et hjælpeløst Offer for en ringe Grad af Uveir, nemlig mod, at Kornladningen forskyder sig, saa at Skibet faar „Slagside“, som det hedder, og ikke længere ligger paa ret Kjøel, saa at det kan lykke Seil og Nor. Naar vort Lovforslag derfor nu i det Hele kan siges at have rettet sig efter engelsk Mønster, tror jeg, at man deri har handlet ganske klogt og ikke vil være udsat for, saaledes som det er fset paa et og andet Omraade, at, naar vi have antaget en engelsk Foranstaltning, har man i England forladt den; tværtimod. Jeg føler mig overbevist om, at vi ved at gaa fremad paa det Grundlag, som her er lagt, mere og mere ville komme i Overensstemmelse med England, og jeg kan sige til, komme i Overensstemmelse med hele den øvrige Verden. I den Henseende er det imidlertid blevet gjort gjældende fra forskjellige ærede Medlemmer, at et Vilkaar for, at man overhovedet kunde indlade sig paa denne Lov, maatte være, at der samtidigt var en lignende Lov i vore Nabolande. Sverrig-Norge, Tydskland og vel ogsaa Rusland skulde følge det af England givne Exempel; før vilde vi ikke handle fornøstigt ved at vedtage en saadan Lov, der vilde lægge en altfor stor Byrde paa vor egen Skibsart i Konkurrencen med den fremmede. Denne Art af Reciprocitet er nu i sig selv ikke altid let at naae. Vi have været saa heldige lige i disse Dage at se en fælles Begjæring for de tre nordiske Riger gaa igjennem og modtage kongelig Stadfæstelse, men det turde ligge i, at Interes-